

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

והתניא מניין לסירוס (ג) שהאז אסור וא"ת אפילו לא אסור סירוס
תיקני ליה דליהסר משום פריה ורביה וכו' משום דהוי
מזי לטטיי ביש על כניס הא משמע בסוף הכא על יבמותו (יבמות 77
סה) גבי דביהא דר' חייה דר' אה מפקדה אפריה ורביה לא הוה
שתיא סמא דעקרתא אע"ג דהוי לה
שתי נקבות ושני זכרים משום שבקר
זרע [את] זרעך ולערב אל תנח ירך
(הלה יא) ובאשה לא שייך סירוס
לוקי במסקנא לרבי יוחנן בן ברוקה
דמחייב בפריה ורביה בעקרה וזקנה
ולא מוקי ביש לה בניס ויש לומר
דסירוס ניחא ליה למפרך משום
דליכא למ"ד בפרק הבא על יבמותו
(שם 77 סא) כיון דקיימא פריה ורביה
עו לא למר: **תלמוד** לומר
ובארנכס לא תעשו. מכאן קא דריש
והא דלמר בתגינה (דף יד) שאלו את
בן זומא מהו לסרוסי כלבא אמר להו
בארנכס לא תעשו כל שבארנכס לא
תעשו הכא נפקא לן מרזן דמפרש
בשאלותא דרב אחאי* והא חזת
הגוף הוא מה לי בלזן מה לי בחו"ל
אלא האי בלזן לכל אשר בלזן אתא
והכל מכא דריש כרפי' ומה שמפרש
בשאלותא* דהא דלמר לשמות סמא
דעקרתא הייט כרבי יהודה דלמר
דבר שאין מתכוין אסור ואע"ג דק"ל
כר"ש דשרי הייט דוקא בשבת משום
דבעינן מלאכת מחשבת אבל בכל
הטורה טולה סבירא לן כרבי יהודה
ואין גרלה לר"י דבכל הטורה טולה
ק"ל כר"ש דשרי כדמשמע לעיל בפ'
המזיל (פא): דלמר' דרבי יוחנן סבר
כסאס משהה דטויר חופץ ומפסק
וכו' והייט כרבי שמעון דשרי דבר
שאינו מתכוין וכן משמע בפרק כל
פסולי המוקדשין (בבבבות 77 ל"ג)
דשמואל סבר כר"ש בכל הטורה טולה
דבר שאין מתכוין שרי גבי המקו
דס בבבבות דפקס שמואל הכא כר"ש
דשרי להקין ופריך עד השתא לא
אשמועינן שמואל דדבר שאין מתכוין
מוטר דלמר רב חייה בר אשי ט' ואי
יש חילוק בין שבת דלעלמא אלמערך
הכא שפיר לפסוק כר"ש אע"ג דכבר
אשמועינן דבשבת הלכה כר"ש והכל
איחא אפילו לר' שמעון דפסיק רישיה
האודוהי וסתרם בסתיי' טס עיקרין:
להביא

לז א"ת מנין לסירוס
אסור ביאה ה"ל יא
סמא לאין קי מושע
אריש מ"ה ספיק יב:
לח ב מ"י טס הלכה
מושע מ"ה ספיק יא:
לח ג מ"י טס מושע
לח ד מ"י טס ספיק יג כהנ"ס:

רבי שמעון דרבי יוחנן
בבבבות 77 ל"ג
דשמואל סבר כר"ש
בכל הטורה טולה
דבר שאין מתכוין
שרי גבי המקו
דס בבבבות דפקס
שמואל הכא כר"ש
דשרי להקין ופריך
עד השתא לא
אשמועינן שמואל
דדבר שאין מתכוין
מוטר דלמר רב
חייה בר אשי ט' ואי
יש חילוק בין שבת
דלעלמא אלמערך
הכא שפיר לפסוק
כר"ש אע"ג דכבר
אשמועינן דבשבת
הלכה כר"ש והכל
איחא אפילו לר'
שמעון דפסיק רישיה
האודוהי וסתרם
בסתיי' טס עיקרין:
להביא

[פרשם אמר סימן קפ]

[סג]

רב נסים גאון

רבי שמעון (הלכה ג)
גמיר ר' גאון שאל לרב
ידיה מה נתיבי דיקל
אד דקין אמר ליה דקין
שתי דקין את הברה
אמר ר' יהודה לא מסתברא
אלא דקין שהו יודעין
סבין ב' דקין ובסוף פ'
כיצד סבירין על המירות
(גם נמי נתיב אית תנאי
תנאי מי דקיים וית
תנאי תנאי מי דקיים
מאן דאמר מי דקיים
שהו דקין את הברה
ומאן דאמר מי דקיים
שהו יודעין ס' ב'
שני דקלים:

דברות הבית

(ה) גמ' כשיכרה ומיעקר
ואי לא: (ג) דש"י דיש
דבר אחר ונ' טולא. כי
טולא תגס אונקום
קופתא וכן הוא כ"ק
דקופתא (ג) תתיב' ד'ה
והתניא מנין לסירוס
הכלם שהא אסור:

לכ"ל

סירוס
דמ"ל א"ק
חותר להטות בתנופה
טמח"ל מסכות
אננה
נסיבות (ט"ג) ז'
הט"ל ה"ג

קפיו. כלי מחזיק ג' לוגין: שמכי. בללים: פרסאי. גדולים הם:
קום מוויבך. חלי מוויבך כמו ועמוד השמן (מלכים ד) וליבטפס.
יבעתה בלי ידיעתה פתאום: בונא. מלא ארוך: מוריקא.
כרסום: שבילתא. תלתן פנגרי"ג: שטי דגנא. מנופתא חבית:
ולשייפס. לכשישורו במים: פשטינא.
עבד שאיט גלז בקומה אלח הולך
ופשע על גבי קרקע: הרנוגא. מין
עבד הוא שגדל אלל ההיגים: היגנא
רומיטא. מין הגא הוא שנקראת
רומי"ת: וליבטפס בשחקי דכיסנא.
יקחו אותו האפר בכלאי בגדי פשטן
בקין: דעמר גונפא. קוסו"ן: ליכרי
שז בירי. שבעה גומום: שביטפס
דפרלס. זמורות של כרס ילד:
ולינקטס כסא דהמרס. יאחוו כום של
יין בידה ותקש על הגומא: ולוקפס
מסא. מעל גומא זו יושיבה על זו
ועל כל עמידה נימאל לה קום מוויבך:
קמפס דפטיאל. קמח כולת: וליבטפס.
יסובו אותה ממנו: דעמפיסא. כה
הענה: ליספס לה כסיסא דהמרס
לשפס. כלומר יין הרבה תסהה
המיד: שטרסא דפספסא בכסופס
דכודנא חורסי. שעורה הגמולת
בגלי פודה לזנה: אי נקפס. לה
בידה חד יומא פסקה מוויבך תרי
יומי אית דגמס נקטה חלל נימאל
גמסין אחד: לירקנא. דלמחן לעיל
קומא וגיבא גילא וכורכמא תרי
בשיכרא ומיעקר: ואי לא. דלית
ליה זי גמי עבד ולא אהני: רישא
דשיכוסא. ראש דג ששמו שיכוסא:
דמינלסא. שהוא מלוח: מוניני דקמלי.
זיר תגבים: דנקירי. מין עופות
קטנים: ולישייפס. יאפשטורו בו:
בין סגור לגודא. בין חסור לכותל
במקום חס שזייע וילא החולי: סרוס
שיממנו. לזה: קיננוו בסדינו.
יעטפטו בסדינו יפה או בסדיו של
חולה אחר של חולי זה: פד ליה רב
כסנא. רפואה זו של סדיו: קיבל
דישפנזי. שעה הלפה וטעמא
מכוררת שנתמלחה ועודפת: אכלא.
חליון: סולפנא. חרום: טילא בר
המרס. עייר בן אחוטא: וליגנא.
החולה: מליטפס דרישיס. אלמעיט
רלשו: ולישכוק ליה דמא מפסופס.
יקין לעייר ממלחו: ולופסיס ארישיס.
ישפך הדם על התגלחת: ולודפר
פטיניס. שלא יכנס מדם זה בעיניו:
רישא דברסא. של איל: דמנח בככסא.
כבוש בחומן או בליר: דבר אמר
פוטבנא. חזיר טולא (ג) בחכברורות
מנומר: מככסופא דמישירי. מאלמט
הערוגה סהס חריפסיס: אושגן גלימך.
יקרא השאלני הטלית: ואיניני כס. ואישן כה:
קלי. מעט: איכרין גאל. ככרין כה וישן
כה: נפל פורסא פורסא. קדחה הטלית
מחוס שריפת החולי שילט עם היועה
ונפלה חסכות דקוט: ומי שרי. לשתות
כום עיקרין: לא פשע. קרי ביה לא
הכל

[גרי' אשדן
פשיטנא פי
עבד שאיט גג
אלא נתן]

פי יד של
ארכס שחך
[שאלו נתיב
זום ארכס
כלומר מקרי'
ערוך עק
מטט]

מעשו: ומספרם מאליו. ואע"ג דסירוס אסור בידיס: ופסא אמר רב פשי. דההוא לאו סירוס הוא אלח רמות רוחא נקטס ליה לתרגול ומשניטל
האדו הוא מאלבל אוטו משמע אלבל בסירוס אפילו ממילא אסור: אלח בסריס. הך דשרי למישיי כום של עיקרין כמי שהוא סריס כבר עסקינן:
הכל